

Indskyldelse paa Realkrediten. Jeg er enig med det ærede Medlem for Røge i, at da der i hvert enkelt Tilfælde er en Mulighed for, at disse Grænser kunne naas, ville de, der skulle laane Penge ud, naar de da ville handle samvittighedsfuldt, være nødt til at gøre, som det ærede Medlem sagde, et passende Fradrag fra, hvad de ellers kunde udlaane af Hensyn til denne Mulighed, der jo kan fremkomme ved hvilken som helst Ejendoms Realisation, der laanes Penge ud i. Men det er netop ogsaa derfor, jeg ser med afskillig Frygt paa de Følger, der ville komme ud af Lovforslaget, om det bliver til Lov.

Den ærede Ordfører talte noget nedsettende over for visse Medlemmer her i Salen, som han mente vilde „bestøre Thyendet dets løbige Ret“. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Der er ingen Medlemmer her i Salen, der ville bestøre Thyendet dets løbige Ret. Alle ere enige om, at Thyendet skal beholde alle sine rettlige Krav, som det nu har. Det, der er Tale om, er jo kun at skaffe Thyendet større Sikkerhed for, at dets Ret kan blive noget mere sikret, saa at den virkelig kan blive fyldestgjort. Men Spørgsmaalet er da, hvorvidt det er forvarligt at gaa med Hensyn til at skaffe Thyendet denne Sikkerhed. Og til Belysning heraf har det særlig Betydning at se paa Forholdet over for Realkrediten i Landejendomme. Og i den Henseende kan der nok blive delte Meninger. Men paa dette Forhold forekommer det mig, at den ærede Ordfører ser ganske mærkværdigt. Den ærede Ordfører mente, at der kunde sagtens altid blive saa meget tilovers, at Thyendet kunde faa sit o. s. v., og den ærede Ordfører sagde, at der var ingen, der burde laane mere, end at han altid kunde svare enhver sit, og ogsaa Thyendet sit. Det kan lyde meget godt i Teorien, men Praxis viser desværre ofte noget andet. Det er ikke saa helt sjældent desværre, at der ikke en Gang bliver nok til Dækning af 1ste Prioriteten. Den ærede Ordførers Udtalelser i den Henseende gav mig Indtrykket af, at han har meget lidet Kendskab til de virkelige, faktiskke Forhold paa Landet, paa dette Omraade i hvert Fald. Det ærede Medlem for Stubbeboing (N. S. Larsen) udtalte jo nu igen, at efter den bestaaende Ret kunde Thyendet ikke forlade Ejendommen, fordi denne overtages til brugeligt Pant. Ja, det er muligt. Men, som jeg allerede har nævnt, har den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister jo en anden Opfattelse. Jeg skal ikke citere deres Udtalelser, men kun nævne, at den højtærede Justitsminister har udtalt sin Opfattelse meget tydeligt ved 2den

Behandling, Tidenden Sp. 4879, og den ærede Ordfører har udtalt sin i Betænkningen under Punkt 3. Selv om det Tilfælde derfor maatte nok vil være sjældent, at et Lyende ved Udlæget havde Løn til gode for henved 1½ Aar eller godt og vel 5 Hjerdingaar, vil det dog meget ofte gaa saadan, dersom Justitsministeren og Ordføreren have Ret i deres Opfattelse, at Udlægshaveren vil komme til at svare Thyendet Løn for henimod 9 Maaneder ud i Fremtiden, uagtet Thyendet forlader Tjenesten hos Udlægshaveren paa den Dag, da Ejendommen overtages til brugeligt Pant. Og hvis f. Eks. Udlæget sker om Foraaret, sidst paa Vinteren mellem 2den Februar og 30te April, vil det blive for Sommerhalvaaret, at Udlægshaveren vil komme til at svare Thyendet Løn og Kospenge, uagtet han ikke beholder det i sin Tjeneste eller rettere paa Ejendommen, og uagtet han efter Lovgivningen, som den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister forstaar denne, og efter det Forslag, som den ærede Ordfører har stillet, ikke har Krav paa at kunne beholde Thyendet, og derfor selvfølgelig heller ikke kan vente at beholde det. Men det forekommer mig dog, at det er en alt for urimelig Ret at give Thyendet, en Ret, som ikke paa nogen Maade kan begrundes. Thi som Forholdene nu ere, vil det næsten altid være let for Thyendet at faa en anden Tjeneste, men det vil ikke være nær saa let for Udlægshaveren at faa andet Thyende. Men at Thyendet skal have Ret til at løbe af Tjenesten den Dag, Udlægshaveren overtog Pantet til Brugelighed, og alligevel faa Løn for tæet op efter 9 Maaneder fremad i Tiden foruden Kospenge, og at det altsammen skal ud af Pantet forud for Prioriteten, forekommer mig dog at være for meget af det gode, ligesom det ogsaa forekommer mig at være at gaa alt for vidt, naar man indskyder Ret til Løn tilbage i Tiden forud for Pantekreditorernes Fordringer til et helt Aar fra sidste Jardag at regne. Den ærede Ordfører mente ogsaa, at det kunde ikke have meget at sige med den Smule Løn; det, der har mest at sige paa Landet, er Kisten. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, nej, Folkelønnen er ret søkelig paa Landet. Det ærede Medlem for Skjoldelev (S. Nielsen) slog sig ogsaa til Ro med, at det kun vilde blive meget saa Tilfælde, at disse Grænser, 2 Aar og Kospenge for 8 Uger, vilde blive naaede. Det er jeg enig i; men netop derfor forekommer det mig saa urimeligt at sætte disse Grænser ind, som klart nok kun rent undtagelsesvis i ganske saa Tilfælde kunne faa Betydning for Thyendet, men utvivlsomt